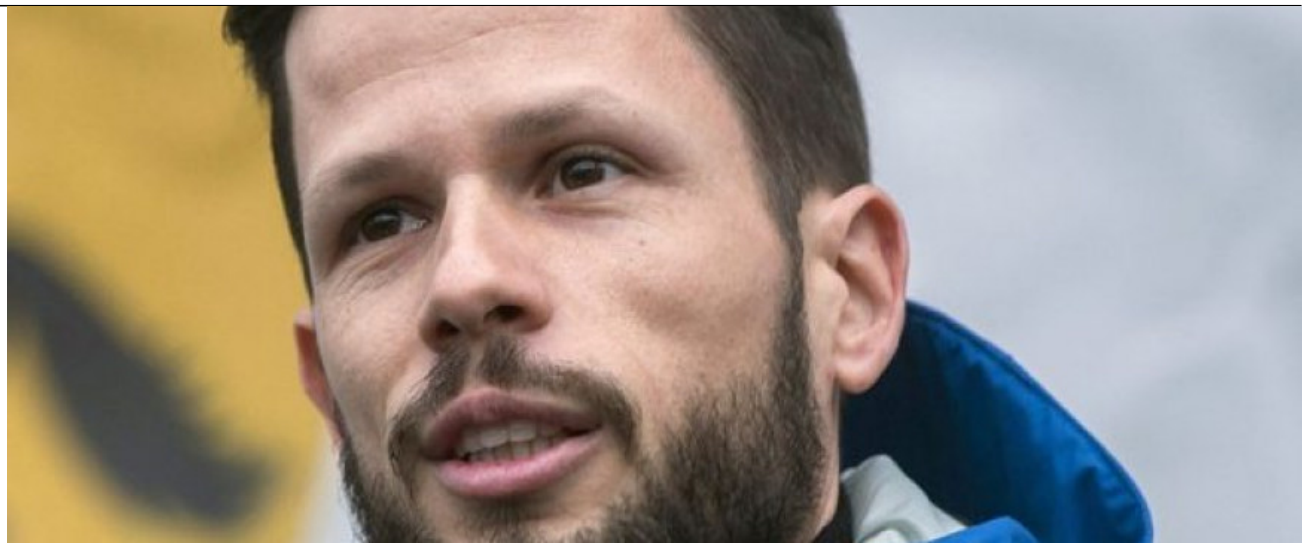

Macskajancsi a Parlamentben

2018 július 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Tordai Bence nevetséges infantilis figura, aki semmit nem ért a magyar valóságból.

Ha nem is igaz, találó, mondhatnánk a híres anekdotára, amelyben Winston Churchill vágott vissza az ?t támadó képvisel?nek. A történet szerint Lady Astor az alsóházi vita hevében így szólt Churchillhez: „Uram, ha ön lenne a férjem, mérget tennék a kávéjába.” Mire Churchill: „Asszonyom, ha ön lenne a feleségem, meg is innám.”

Az elmúlt b? száz esztend?ben a mi világszép Országházunk is tanúja volt már szikrázó pengeváltásoknak, olykor még a gyilkos humor is célba talált. Így is van rendjén, hiszen aki képvisel?ként helyet nyer a parlamenti patkóban, küzd?térre érkezik, ne szipogjon hát, ha küzd?kkel találja magát szemközt.

Az Országgy?lés ülésterme a legbecsesebb politikai színpad, ahol az végzi jól a munkáját, aki vitatkozik, érvel, küzd a maga igazáért. A kormánypárti képvisel?k nyilván a kormányt védik, az ellenzék azonban azért kapja a fizetését, hogy ahol csak lehet, vitassa a kormány politikáját. Ez a dolguk. Minden ellenzéki képvisel?nek feladata és lehet?sége, hogy a viták révén bizonyítsa rátermettségét. Vagy az alkalmatlanságát.

A hazai közélet egyik tehertétele, hogy az ellenzéki képvisel?k többsége egyre az utóbbira szolgáltat bizonyítékot. Különösen a kis pártok képvisel?i rendre összekeverik a politikai vitát a középiskolás szint? kötözködéssel, idétlen akciózással. Bekiabálnak, táblákat emelnek a magasba, bábukat mutogatnak. Vagy éppen nagykép?sködnek, akár egy kamasz, aki a saját frusztrációit arroganciával próbálja leplezni.

Mint például Tordai Bence, a Párbeszéd nev? törpepárt képvisel?je, aki korábban, még pártjának delegált szakért?jeként azzal vétette észre magát, hogy „Putyin-csicska” feliratot ragasztott a parlamenti miniszterelnöki dolgozószoba ajtajára, aztán az ott készült szelfit feltette a saját Facebook-oldalára. Akkor Kövér László házelnök örökre kitiltotta az épületb?l. Pártja azonban listán képvisel?t csinált bel?le. E min?ségében el?ször felszólalásában letegezte a miniszterelnököt, majd pedig „úgynevezett miniszterelnöknek” nevezte.

Tordai Bence valószín?leg bátor embernek képzeli magát. Pedig csak egy nevetséges, infantilis figura – az ilyet nevezi a köznyelv macskajancsinak. A mögötte álló pártja sem vehet? komolyan, hiszen a támogatottságuk gyakorlatilag mérhetetlen, csupán egy félreértés következtében kerültek be a parlamentbe. Az történt, hogy a szocialisták, engedve a balliberális értelmiség nyomásának, a választási kampányban valamiféle összefogás látszatát akarták kelteni, ehhez megtalálták Karácsony Gergelyt, aki hozta magával a kvázipártját is, annak három képvisel?jelöltjét befutó helyre fölvétette a szocialisták listájára. A szocialistáknak ez az összefogósdi ugyan nem hozott semmit, viszont a senkit nem képvisel? Tordai Bence két társával beülhetett a parlamentbe. És senki meg nem tilthatja neki, hogy az önmagát és az ellenzéket végletekig lejáró h?börgését négy éven át folytathassa.

Ennyit persze elbír a magyar demokrácia, Tordai Bence csupán egy közéleti kisiklás, a jelenség maga azonban figyelemre méltó.
A magyar közéletben van egy jelent?s vonulat, amely az ellenzéki politizálást következetesen összekeveri a középiskolás szint? akciózással. Emlékezetes pillanat volt például, amikor a Párbeszéd politikusai – köztük Tordai – tavaly nyáron egy szál törülköz?ben várták a peronon a metrót, követelve a klímaberendezés beszerelését. Ilyenkor az ember leengedi az újságot az ölébe, és eltöpreng: vajon ezek az emberek komolyan azt hiszik, hogy a választók rábízzák az országot olyan emberekre, akik egy szál törülköz?ben grasszálnak a városban? Vagy olyanokra, akik fütyül?vel a szájukban próbálják széttrollkodni az állami ünnepségeket?

Er?sítsük meg a szívünket: komolyan gondolják. Juhász Péter is komolyan gondolta, hogy a naponként kétszeri akciózásával, más sajtótájékoztatójára való beletolakodásával, sípolóbrigád-szervezésével, szakadatlan nyüzsgésével és pattogásával elnyeri az emberek bizalmát, és érdemi részt juttatnak neki az ország vezetésében. Juhász Péter persze nem volt egyedül. Több száz, talán több ezer ráér? városi értelmiségi akad, aki azt gondolja, hogy tüntetésekkel, az állami intézményekkel szembeni szemtelenkedéssel, a miniszterelnök letegezésével, kukáknak az úttestre vonszolásával, rend?rökkel szembeni arcoskodással politikai eredményt lehet elérni, különösen ha az akciózókat este behívják az ellenzéki televíziókba, és ott a fontosság látszatát keltetik velük.

Tanulságos párbeszéd hangzott el egy tévés újságírók között játszódó mozifilmben. „Min töprengsz?” – kérdezte az egyik szerepl? a csinos riportern?t. „Azon, hogy kimenjek-e tudósítani egy tüntetésre, amit meg sem tartanak, ha nem megyek ki tudósítani róla” – jött a válasz. Nos, a hazai balliberális média lelkesen kimegy tudósítani minden jelentéktelen ellenzéki akciózásról, amib?l az akciózók azt a téves következtetést vonják le, hogy tettek valamit – hiszen benne voltak az újságban, a tévében.

Ez a tévedés viszi zsákutcába a hazai ellenzéket, amely ahelyett, hogy a mai kor által feltett legfontosabb

kérdésekre keresné a maga sajátságos válaszait, stratégiáját annak rendeli alá, hogy mivel tud bekerülni a balliberális médiába. Az utóbbi törekvést siker is koronázza, a fontos kérdésekre azonban nem jut sem id?, sem energia. Csupán leltárszer?en, a teljesség igénye nélkül vegyük sorra, mivel is kellene az ellenzéknek foglalkoznia, a hozzá való viszonyát tisztáznia.

Mi az identitás és mi a szerepe a modern társadalomban? Mennyiben örökölt és mennyiben választható? Egy életen belül állandó vagy változhat? Van ezzel dolga a társadalomnak? Van ezzel dolga az államnak?

Mi a nemzet szerepe a modern világban? A feloldás, megszüntetés felé kell haladnunk, vagy a meger?sítés felé? A nemzet pozitív vagy negatív érték? Mennyiben az egyik és mennyiben a másik? A határon túliak iránt a határon innenieknek van-e felel?sségük – és viszont? Szavazzanak-e a határon túliak?

A vallás magánügy vagy közügy? Az állam egyházi szempontból legyen semleges vagy sem? Közügyekr?l nyilvánosan állást foglalhatnak-e egyházi személyek vagy sem? Lássanak-e el közfeladatot az egyházak vagy sem? Európa keresztény/keresztyén vagy sem? Ha igen, az mit jelent? Ha nem, abból mi következik az egyházakra nézve? Lehet különbséget tenni egyházak között vagy sem?

A népességcsökkenés válság vagy természetes folyamat? Van ebben dolga az államnak vagy nincs? Ha van, mi az?
A globalizáció – áruk, ismeretek, emberek, normák, vágyak, félelmek, törekvések és a t?ke egyre akadálytalanabb áramlása – természetes folyamat vagy torzulás? Mennyiben az egyik és mennyiben a másik? Mi az állam dolga ebben az ügyben? Van egyáltalán itt dolga az államnak?

Mi a migráció? Menekülés az üldöztetés el?l, jólétkeresés, népvándorlás, gazdasági/kulturális területfoglalás? Vagy valami más? Mi a gyökere, mi a következménye? Mi az állam dolga, mit kell és mit nem szabad az államnak tennie? A migráció válasz a demográfiai kihívásra? Hogyan érinti a migráció a befogadó országokat és hogyan a kibocsátókat?

Mi a család? Mi a házasság, mi az értelme, mi dolga vele az államnak? A gyereknevelés magánügy vagy közügy? Ha mindkett?, milyen mértékben az egyik és a másik? Elvárhat-e, támogathat-e, tilthat-e a család körébe tartozó dolgokat az állam? Milyen mértékig?

Minderre a honi ellenzéknek nem jut ideje. Helyette marad az akciózás és a nagykép?sködés. Macskajancsi a parlamentben kéthavonta kivívja, hogy a lapok címoldalára kerüljön, amib?l arra következtet, hogy jól csinálja a dolgát.

És négy év múlva nem érti majd, hogy a pártja miért nem éri el az egy százalékot sem.

Bencsik Gábor

A szerz? újságíró

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló